

— Διατί ὁ κ. Μηλιαρέσης ν' ἀφιερῶσιν τὸ «Κόφ' το» εἰς τὸν κ. Δὺγερινὸν καὶ ὄχι εἰς κἀνένα ἐκ τῶν λοιπῶν συναδέλφων τοῦ καὶ δημοφιλῶς του;

— Ἴσως διότι αὐτὸς ἐκ τῶν συναδέλφων τοῦ μανιωδέστερον τὰ κόβει.

Εἰς τὴν τελευταίαν τοῦ ἀγόρευσιν ὁ κ. πρωθυπουργὸς ὑπὸ μορφήν ῥητορικοῦ σχήματος ἐπρόδωκε μύχιον αὐτοῦ πόθον : «Πηγαίνετε, κύριοι, εἶπε πρὸς τὴν ἀντιπολίτευσιν· λείψατε, κύριοι, δὲν σᾶς θέλομεν».

Ὁ κ. Κουμουνδούρος μέγα ἐγκλημα κατελογίσατο τοῦ κ. Τρικούπη καὶ ἐζήτηε νὰ τὸν ἀποδείξῃ ἀντιφάσκοντα πρὸς ἑαυτὸν λέγων ὅτι εἶναι ἀκαὶ ὑπὲρ τῶν οἰκονομιῶν καὶ ὑπὲρ τῆς συντάξεως.

Ἔχει δίκαιον διότι αὐτὸς εἶναι ὑπὲρ τῆς σπατάλης καὶ ὑπὲρ τῆς συντάξεως.

Καραβινοφόροι.

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΛΑΙΜΗΣ

Ἵς τὰ περιβόλι μας πετάει,

Ἄμα γλυκοξημερώσῃ·

Καμμιὰ κάμπια κυνηγᾷ

Εἴτε συταριῶν σπυρί,

Κί' ἄμα τὴν χοιλίᾳ γεμίσῃ,

Τὸ τραγοῦδι ἀρχινᾷ.

Ἵχόρτασε ; — Ὁά ξεφαντώσῃ,

Ὁά πηδήσῃ, θὰ χαρῇ.

Τὸ φτωχὸ πουλάκι μοιάζει

Πῶς γιὰ μένα τραγοῦδᾷ

Πῶς ἐμένα μοῦ φωνάζει :

«Μπα κοιμᾶσαι ; — Ζύπνα δὲ !»

Ἵσαν αὐτὸν, μικρὸ πουλάκι

Ἄν' ἔμπορῶτα νὰ γενόμουν

Μὲ βαμμένο λαιμουδάκι

Μὲ φωνὴ γλυκειά, γλυκειά,

Ἄμα ἡχάραζε θάρχόμουν

Ἵστὸ δικό σου περβολάκι,

Ὁά πηδοῦσα θὰ καθόμουν

Πάνω 'ς τὴν βερυκοκιά,

Εἰς τὸ τζάμι θὰ χτυποῦσα

Μὲ τὴν ἄκρη τοῦ φτεροῦ

Καὶ θὲ νὰ σοῦ τραγοῦδοῦσα !

— Ζύπνα, ξύπνα, ὑπναροῦ.

Μοδίστρα.

ΟΠΟΥ Ὁ ΛΑΟΣ ΤΑ ΛΕΥΚΑ ΒΑΒΕΙ ΜΑΥΡΑ

ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΛΕΥΚΑ.

Οὐδεὶς πλέον ἀμφιβάλλει ὅτι ἐπικεῖται ἀλλαγὴ κυβερνήσεως. Καὶ οἱ μᾶλλον συντηρητικοὶ ἐπέσθησαν κατὰ τὰς τελευταίας συνεδριάσεις ὅτι ὁ λαὸς νεωτερίζει.

Αἱ λέξεις καὶ τοῦ τελευταίου ῥήτορος τῆς ἀντιπολιτεύσεως τὸν ἐμπνέουσιν, αἱ λέξεις τῶν ὑπουργῶν παρέρχονται ὡς πτερόντα ἔπη.

Νεωτερίζει λοιπὸν ὁ λαὸς καὶ τὸν πόθον τοῦ ἐκφράζει χαρακτηριστικῶς, ἐνίοτε μέχρι σκηνικοῦ ἐνθουσιασμοῦ.

Ἡ ἀντιπολίτευσις μετεβλήθη δι' αὐτὸν εἰς εἰδῶλον λατρείας, οἱ ὑπουργοὶ δὲν εἶνε πλέον πιστευτοὶ αὐτῶ.

— Ἔχω περίσσευμα, ἀναφωνεῖ ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν οἰκονομικῶν. Κατὰ τὰς ἐπισήμους τῆς διαχειρίσεως πληροφορίας τὸ ἔλλειμμα μόλις ἀνέρχεται εἰς 4,000,000, καὶ μετὰ ἐν ἔτος θὰ καλυφθῇ. Ἴδου τὰ ἐγγράφα. Ἡ κατὰστασις τοῦ τόπου ἡ οἰκονομικὴ εἶνε λαμπρά ὅσον οὐδέποτε.

Ἄλλ' αἱ τερπναὶ ἐπίσημοι αὐταὶ πληροφορίες οὐδεμίαν ἐπιρροὴν ἐξασκοῦσιν ἐπὶ τῶν αἰσθητηρίων τοῦ λαοῦ.

— Τὸ ἔλλειμμα εἶνε 17,000,000, φωνάζει ἡ ἀντιπολίτευσις. Δὲν εἶνε ἀληθεῖς αἱ ἐπίσημοι πληροφορίες. Ἡ κατὰστασις τοῦ τόπου ἡ οἰκονομικὴ εἶνε οἰκτρὰ, βάραθρον χαίνει μαῦρον πρὸ τῆς πορείας τοῦ κράτους.

Αἱ φοβεραὶ αὐταὶ προρρήσεις ἐνθουσιάζουσι τὸν λαὸν καὶ τὰ ἀκροατήρια σείονται ἀπ' ἄκρου ἕως ἄκρου ἐκ τῶν ἐξάλλων χειροκροτημάτων.

Πῶς νὰ ἐξηγήσῃ τις τὴν ψυχολογικὴν ταύτην τοῦ τόπου κατὰστασιν ;

Δὲν ἔχομεν ἀνάγκην οὔτε μαντείας, οὔτε θείας ὁμφῆς, ἵνα κατανοήσωμεν τὴν σημασίαν τοῦ φαινομένου τούτου. Τὰ γεγονότα ψυχρὰ ὡς μάρμαρα ἴστανται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν πάντων. Ἀνοίξατε τὴν ἱστορίαν τῶν τελευταίων ἐτῶν καθ' ἃ παντοδύναμος ὁ κ. Κουμουνδούρος διευθύνει καὶ θὰ ἐννοήσῃτε ἀμέσως τὴν ψυχολογικὴν ταύτην τοῦ λαοῦ κατὰστασιν.

Βεβαίως ἡ ἀντιπολίτευσις δὲν μετεχειρίσθη θεσσαλικὰ φίλτρα ὅπως ἐξαπατήσῃ τὰ βλέμματα τοῦ λαοῦ ἵνα βλέπωσι λευκὰ μὲν τὰ μαῦρα τῆς ἀντιπολιτεύσεως προαισθημάτων καὶ μαῦρα τὰ λευκὰ τῆς κυβερνήσεως.

Αὐτὰ τὰ γεγονότα κείνται ἀψευδεῖς μάρτυρες τῆς τοῦ λαοῦ γνώμης.

Ἀναφέρομεν ὀλίγα ἐν παραδείγματι.

Ἡ κυβερνήσις εἶπεν εἰς τὸν λαὸν ἄλλοτε : «Ἡ Θεσσαλικὴ ἐπανάστασις ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῆς Εὐρώπης καὶ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑλλάδος θὰ παρακαθῇ ἐν Βερολίνῳ.»

Οὐδὲν ἐγένετο τοιοῦτον.

Ἡ κυβέρνησις εἶπεν εἰς τὸν λαὸν ἀργότερα: «Τάχιστα τὸ ἐλληνικὸν ζήτημα τελειώνει. Δός μου χρήματα νὰ ἔχω στρατὸν διὰ νὰ καταλάβω τὰς ἐπαρχίας καὶ ἀρχομένου τοῦ ἔτους θὰ ἔχωμεν Ἡπειρον καὶ Θεσσαλίαν.»

Παρήλθεν ἓν ἔτος· ἐκτοτε καὶ οὔτε ἐπαρχίας ἔχομεν οὔτε στρατὸν.

Εὐλογον λοιπὸν εἶνε σήμερον λέγουσα ἡ κυβέρνησις ἔχω περίσσευμα νὰ μὴ εἶνε πιστευτή. Ὁ λαὸς ζητεῖ τὴν ἀλήθειαν. Τὰ ψεύδη ἀπεδείχθη ὅτι τὸν ἔβλαψαν πολὺ.

Πιστεύομεν ὅτι ἡ γνώμη αὕτη τῆς πλειοψηφίας τοῦ λαοῦ εἶνε καὶ γνώμη τῆς ἐν τῇ βουλῇ πλειοψηφίας. Διὰ τοῦτο ἀναμένομεν τὴν νέαν κυβέρνησιν οὐχὶ προφητικῇ δυνάμει, ἀλλὰ ἀπὸ τῶν πραγμάτων πειθόμενοι.

Ἐάν καὶ πάλιν ἀπατηθῶμεν ἐν τῇ βουλῇ, ἡ ἀπάτη δὲν θὰ εἶνε τοῦ λαοῦ ἀλλὰ τῆς βουλῆς, ἥτις μετὰ ἓν ἔτος θὰ εὐρεθῇ ἐνώπιον φοβεροῦ ἐλλείμματος· ἐάν πεισθῇ νῦν ὅτι ἔχει περίσσευμα.

Ὅσον εἶνε βέβαιον ὅτι παρεκαθήσαμεν ἐν Βερολίῳ μετὰ τῶν ἰσχυρῶν, ὅσον εἶνε βέβαιον ὅτι τὸ ἐλληνικὸν ζήτημα θὰ τελειώσῃ, τοσοῦτον εἶνε βέβαιον ὅτι ἡ οἰκονομικὴ ἡμῶν κατάστασις εἶνε λαμπρά, καθὰ εἶπον οἱ ὑπουργοί.

Οὕτω κατὰ τὸν ἐπικρατοῦντα συρμὸν ἐπραγματεύθημεν καὶ ἡμεῖς τὸ πολιτικὸν ζήτημα οἰκονομικῶς.

Μαρμετόν.

ΣΗΜΕΡΑ ΟΧΤΩ.

Σήμερα ὀχτώ! Ψυχὴ μου, λίγο σὰν συλλογισθῶ

Ὁ καθένας μας τί μοῦτρο θὲ νὰ ἔχῃ κρεμαστὸ,

Χὰ, χὰ, χὰ ἀπὸ τὰ γέλοια μ' ἔρχεται νὰ ξεραθῶ,

Τί καρικατοῦραι; ὅλοι θάνη, σήμερα ὀχτώ.

Μάτια μου σκηναίς! Εἶς' ἓνα; ποῦ τὸ γλέντησες τρανά!

Εὐπνησε; νὰ βρῇς τὸ νοῖκι τὸ κεφάλι σου τρυπᾷς.

Νὰ κι' ὁ νοικοκύρης μπαίνει. Τώρα τάφερες στενά,

Κόφτεις ψέματα. Αἶ κ' ἔτσι εἶναι ποῦ σ' τὸν Ἀδὴ πᾶς.

Εἶται—ἄχ, νὰ μὴ τὸ δώσῃ ὁ Θεὸς—πεμπροστές,

Μελετᾷς, γιατί σὲ λίγο ἡ σειρά σου θὲ νάρθῃ,

Τὸ μυαλό σου νὰ μαζέψῃς σ' τὸ βιβλίο σου ζητεῖς.

—Ἀμὴ δέ;—Χορεύ' ἀκόμα τὸ τρελλὸ μὲ μὴ ξανθὴ.

Σήμερα ὀχτώ! Ποιὸς ξέρει καὶ σὺ, γέρο· Ἀλφα-κοῦ

Κάτω ἀπ' τῆς ἐξουσίας τὸ σκαμνὶ τὸ ζηλευτὸ

Ἄν δὲ λὲς τὰ κρίματά σου κἀνενὸς πνευματικοῦ,

Περασμένο μεγαλεῖο, δόλῃς, σήμερα ὀχτώ!

Χανούμιστα.

ΗΧΩ ΣΑΛΟΝΙΩΝ.

Ἡ νύξ τῆς Κυριακῆς ἦτο συνέχεια τῆς ἡμέρας· αἱ προσωποπορφύραι ἦσαν ἡ ἡμέρα τῆς νυκτός.

Τὸ κατ' ἐξοχὴν συνεντευκτήριον τῶν μασκαράδων ἦτο ἡ λίαν φιλόξενος καὶ περιποιητικὴ οἰκία τοῦ κ. Ῥικάκη.

Ὀλίγους ἀστερίσκους ἐκ τῆς νυκτός ἐκείνης παραθέτω ἐνταῦθα ὅπως χρησιμεύσουν ὡς φανοὶ διὰ τὰς ἄλλας νύκτας.

Βίς προσωποπορφύρος ἐντριγκάρει τὸν βουλευτὴν κ. Κορζῆν.

— Ποιὸς εἶσαι, τέλος πάντων;

— Μασκαράς.

— Μὰ ποιὸς;

— Ἀφοῦ σὰς λέγω εἶμαι μασκαράς θὰ πῇ ὅτι εἶμαι σοῦ γάδελφός σας.

Νεαρὸς προσωποπορφύρος προσφέρει πολύτιμον μπουκέτον μετὰ καμελίας πρὸς τινὰ Κυρίαν.

— Διὰ νὰ σὰς τὴν πληρώσω θὰ χορεύσω μαζί σας.

Ὁ προσωποπορφύρος (καθ' ἑαυτὸν): — Τί πληρωμὴ ποῦ μοῦ κόστισε 5 φράγκα, τὰ τελευταῖά μου.

Μασκαράς ἔχων πρόσθετον κορμὸν καὶ κεφαλὴν, ἀλλὰ βλάξ, μηδὲν λέγων, συναντᾶται ὑπὸ ἄλλου:

— Μὰ τί σοῦ χρειάζεται ἀδελφὲ τὸ κεφάλι ἀφοῦ δὲν λὲς τίποτε; Κόφ'το.

Τὰ εὐέλπιστα Χρυσᾶ εἰσήλκουν εἰς τὰς αἰθούσας τῆς κ. Ῥικάκη γλαφυρὰ προσωποπορφύρα καθ' ὁμάδας, ἡ ρεύματα πειραϊκά.

Ὅπου οἱ προσωποπορφύροι πυκνοῦνται τὰ φύλα συγχέονται, καίει δὲ ἡ περιέργεια τὰ στήθη τί νὰ εἶναι: δικός μας ἡ δική μας.

Πρόχειρον βεβαιώσεως μέρος ἦτο ἐλαφρά τις ἐπαφὴ ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ τότε ἤκούετο ὁ ἐξῆς διάλογος:

— Τί σκαλίζεις;

— Τίποτε, τίποτε τὰ κουμπιά σου.

Petit Bonhomme.

ΚΑΙ ΣΥ ΜΑΡΤΗ:

Ὅλοι ἐφέτος ὅλοι τρελλαθῆκαν,

Χίλιοι ποῦ λέγανε πὼς δὲν χορεύουν

Βίς τὸ κυνήγι, κύτταξες ἐβγήκαν

Καὶ τοὺς χοροὺς μὲ τὸ κερὶ γυρεύουν!

Νὰ ὡς κι' ὁ Μάρτης ἄνθρωπος μὲ γνῶσι

Ποῦ νήστευε, ποῦχε καλογηρέψει

Καὶ τῇ ψυχῇ του γύρευε νὰ σώσῃ

Ὁ λὸγος κι' αὐτὸς δυὸ μέραις νὰ χορέψῃ

Φαλασκαπαῖ.